

VEU D'ARTESA

Artesa de Lleida

7- OCTUBRE - 1965

UNA PAGINA PARA MEDITAR TODOS.-

GARTAS BOCA ARRIBA.- EMIGRACION CAMPESINA.-

La familia está lista ; la madre no puede contener su propio llanto. El, siente que algo se ha roto definitivamente en su interior. La casa está vendida. Ahora kilómetros de viaje, una ciudad hostil, un trabajo casi desconocido; él, sabe que va a ganar más dinero, él, sabe que así ha de ser, pero también sabe que deja lejos la tumba de sus-muertos, que sus hijos no crecerán con el acento agil de su tierra, que de ahora en adelante están solos.

Y en los despachos manejando cifras, se dirá : " Las circunstancias del campo han de mantenerse en baja, para que se pueda reconvertir la población campesina en industrial."

He aquí cómo se está efectuando la reconversión. Es un procedimiento comparable al genocidio; el de hacer la vida campesina tan difícil, que ese obstinado campesino se vea forzado a romper los lazos que le atan a la tierra. Es un genocidio por contraste. Por el contraste de los televisores, de las neveras, de los estudios, de nivel general de vida para el que se obstina en la tierra, bajo.

Se quedan en el campo, los viejos, los analfabetos, los menos útiles, los peones en el oficio. Población futura rural. Lo que se llama el "futuro de esperanzas".

No dudamos los que somos de la tierra, que es necesario "reconvertir". Lo sabemos bien, pero no queremos que se haga así, como se está haciendo. Queremos que los más calificados y los mejores se queden en el campo porque es necesaria la experiencia de toda una vida en el cultivo de la tierra. Es necesaria la especialización en cada lugar y en cada término.

Queremos que la fábrica venga a nosotros. Que se estudie y favorezca el que la pequeña y mediana industria se disperse en nuestra campiña. Queremos que en ningún caso esto se haga por medio de nuestra ruina. Las ruinas son origen de futuros rencores, nido de discordias, sembradora de odios.

Queremos que se primen y desgraven nuestras exportaciones al igual que las industriales. Que desaparezcan los grupos de presión de unos pocos poderosos.

Queremos intervenir en el cómo de hacer todo esto. Estamos hartos de ser papeles mudos manejados como peones de ajedrez y a los que por su mudez cabe impunemente echarles cualquier culpa. Y lo queremos con tal fuerza que tarde o temprano lo logremos.

Queremos hacer nosotros nuestros cambios de estructuras, que nuestros planes se informen de abajo arriba, que nuestras Hermandades guien a los técnicos que han de estudiar nuestras posibilidades futuras. Queremos decir nosotros a los demás que otras estructuras habrá que cambiar para cambiar las nuestras, qué medios habrán de proveerse y en qué medida para que nosotros cambiemos, tendrán que cambiar ellos.

Nadie se ría al leer esto. Lo decimos hoy, lo exigiremos mañana. Nadie menosprecie la fuerza contenida en nuestras venas. Somos torpes, somos iletrados, y tenemos las manos callosas. Pero estamos sabiendo lo que queremos y nos proponemos lograrlo.

A LA MORT D'UN AMIC

Hola Déu ! avui en dereigeixo a Tu estant molt enfadat, segurament que pensaràs que tant sols parlo amb per a dir-te coses desagradables, però la veritat que per dir-te coses boniques ja n'hi ha que ho fant, i jo personalment poques, molt poques, puc dir-ne.

Sí, no t'extranyi que et digui això perquè Tu ja ho saps, però pots pensar que et puc donar les gràcies de infinitat de coses, amb tot ja n'hi ha tants que ho fant que quasi en deus estar cansat.

Avui vull fer-te unes quantes preguntes que m'agradaria que contestessis sincerament, perdona que et posi defectes humans però per a parlar-te he de considerar-te un amic d'altra manera no gosaria. Està Déu, has vist plorar algunes persones amb veritable sentiment? No em refereixo a aquestes persones que s'agenollen davant teu i deixen caure unes quantes llàgrimes sense pensar-s'ho massa, Tu saps ben bé que aquestes no valen gaire, jo et vull dir les que surten de dins del cor, les que couent, les que costen de sortir perquè cada llàgrima és una mica de vida, les que cada llàgrima és una mica d'un mateix, aquestes llàgrimes que aconsolen i envelleixen al mateix temps perquè com et dic s'emporten una mica de vida i et deixen insensible per a estimar, et deixen veure com un xitxarel·lo, quasi sense voluntat per a obrar o estar parat, amb indiferència per a viure o per a morir, són unes llàgrimes amb les que deixos d'ésser home tot i essent-n'hi molt per a plorar-les. Dis-me Déu has vist plorar mai a les persones d'aquesta manera que jo et dic? Doncs avui n'hi ha uns que hi ploren, fixa-t'hi bé veiam com els vus. No veus unes cares que estant molt tristes? No veus uns ulls que miren i no hi veuen? No veus unes boques que s'obren per a parlar i en surt un gèmic? No veus? Doncs bé, aquesta és la teva obra d'avui, aquestes són les conseqüències de la teva indiferència, aquests són els resultats de la teva por.

Amb un sol pensament t'has emportat l'alegria d'una casa, o pot ésser que no hakis pensat el has fet? pot ser també que sigui venjança per que et van fer a Tu? si és això, no et sembla que t'has equivocat persona? I si hagués estat per por? No et sembla que no l'has fet prou lliure per saber el que volia? Vols dir que l'has deixat viure prou per saber quin camí havia d'agafar? No et sembla que t'has precipitat una mica?
(Continua a la pàgina següent)

Déu, dis-me perquè ho has fet, explica'm el motiu que tens perquè et pugui comprendre, perquè francament coneec menys, cada dia ets més llunyà, cada dia ets més extrany.

Fins una altraDéu, espera resposta.

El teu amic

NEL.

=====

PUNT DE VISTA per LLUÍS

La vida és dura, s'ha de treballar. Jo vull dir amb això que estaria millor sense fer-ho, no! Perquè el treball és font de salut i energia. En la feina es troben, o es fan, amistats bones i dolentes, s'hi troba de tot perquè ningú som iguals en la nostra manera de viure, caràcters ... Encara que diferents, quan veiem passar una noia pel nostre costat i sentim la temptació de dir-l'hi alguna cosa, per favor, no crec que el més apropiat sigui xiular-l'hi o dir-l'hi foteses (paraules que no diuent res) . Si l'hi hem de dir alguna cosa més bonic, molt més, dir-li paraules simpàtiques, afalagadores. I perquè no acompanyar-la si va de compres o a passeig? Hi ha tant de coses per dir-se entre un noi i una noia!! Encara que només per parlar de ball, cinema o de discs, ja val la pena...

Pot ésser que més d'un dirà que sóc un optimiste al exposar les coses tan senzillament, pot ser que sí. Però quan s'està treballant o en un altre lloc, sempre es veu "alguna pega" an illò que fem o volem fer. Alliberem-nos d'aquests obstacles i veurem com tot esrà millor sense fer el "gamberro" (pot ser és fora de lloc emprar aquest qualifi- catiu, però no n'he trobat cap més).

I vivint com a joves ben educats i concients del que fem, serem quelcom més que joves, serem "homes-joves" destinats a fer eixir aquest poble que és tot el nostre ésser.

=====

NOTA IMPORTANT

S'anuncia a tothom a qui interessi que el pròxim més de Novembre es començarà en la Biblioteca de la Llar del Productor un curs de la NOSTRA LLENGUA. Tothom que desitxi adquirir uns coneixaments del Idioma Català que es dirigeixi a En Adolf